

Tebi Majko

Glasilo Svetišta bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Blato • 9. ožujka 2013. • br. 1 • god. VII.

Cijena 10 kn

ISSN 1846-6400

www.marijapropetog.hr/glasilo.htm

Sadržaj

s. M. Jasminka Gašparović

3 Riječ urednice

O bl. Mariji Propetoga...

s. M. Katarina Mihić

4 Križ u životu bl. Marije Propetoga

Blaženičina promišljanja...

Majka Marija Propetoga

12 O trpljenju za Isusovu ljubav

15 O slavi križa

16 O križu

s. M. Marijana Stojanović

19 Križ – pobjeda života nad smrću

Blaženici u čast...

Cristina Cejas

20 Ljubav je djelotvorna

Iz Argentine prema Hrvatskoj i Italiji
u znaku vjere i duhovnosti

s. M. Danijela Škoro

22 Naša blažena Blajko – sretan ti 120. rođendan!

Katarina Oreb

24 Devetnica u svetištu

bl. Marije Propetoga u Blatu

učenice 6. razreda osnovne škole u Uskoplju

25 Križ u životu bl. Marije Propetoga

Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa...

s. M. Marija Oreb

28 »Pustite malene k meni«

Antonia Kasap

30 Anđeo za anđele

Dobra djela i radost Božića u Zemuniku

Naši pokojnici...

s. M. Cristina Orsillo

32 Od sinjega mora do argentinske pampe

s. M. Anselma Jerka Marčelić (1914.-2013.)

Nina Vódopić

34 Tebi, Majko!

35 Štovanje bl. Marije Propetoga

s. M. Jasminka Gašparović,
glavna i odgovorna urednica

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

Veličina ljubavi nebeskog Oca prema nama posebno se očituje u ovo sveto vrijeme korizme. To je neizmjeran ljubav koja je radi našega spasenja darovala svoga jedinorođenog Sina da nas otkupi svojom mukom i smrću na križu. Ovo nas vrijeme potiče da se u svom životnom hodu zaustavimo u razmišljanju nad Isusovom mukom i njegovim križem. Stoga zastanimo nad tim otajstvima svoje kršćanske vjere, upravo onako kao što u svojoj pouci o blagdanu Uzvišenja svetoga križa bl. Marija Propetoga potiče svoje sestre:

»Stanite pred ovim propetim Spasiteljem, pogledajte križ, tko je na njemu... Pod križem naučit ćete se stupati putem križa, putem trpljenja i požrtvornosti. To je kraljevski put, to je najodličniji vođa izabranih duša. Križ je knjiga života. Križ je učitelj poniznosti, samopriekora, ljubavi i svake kreposti. On će nam pokazati kako treba trpjeti veselo, a ako vidimo da smo slabe, tu ćemo se ojačati. Ako nas tišti muka, ako nam sila nestaje, podno križa ćemo se ohrabriti i smjelo ćemo koracati dalje započetom stazom (...) njegove rane neka budu naša škola i naša utjeha. Propete Isusove ruke neka nas opominju da sve radimo u ljubavi i požrtvornosti, probodene noge Isusove neka nas opominju da hodamo putem svete poslušnosti i putem svetih Božjih zapovijedi, njegova trnova kruna neka nas sjeća svete poniznosti koja mora da resi našu redovničku dušu, a otvoreni bok Isusov neka bude naša najslađa okrepa i naš zaklon, iz njega crpimo snagu u svim svojim bolima i slabocama« (14. rujna 1930.).

Koliko nam se puta križ našega života čini preteškim. Upravo se tada trebamo još više okrenuti Kristovu križu u dubokom povjerenju u onoga koji nas je tim križem otkupio. Simbol križa, koji je u središtu naše vjerničke usredotočenosti u ovom korizmenom vremenu liturgijske godine, iznova nas potiče na promjenu odnosa prema Kristu. U svjetlu Kristova križa otkrivamo svoje ljudske i vjerničke slabosti, svoje pomanjkanje prave ljubavi prema Bogu, sebi i drugima. Sve više postajemo svjesni da se naš život mora usmjeriti prema evanđeoskoj riječi i ukrijepiti u navještaju propete Ljubavi. Često nam nedostaje odvažnosti za čvrstu odluku, za hod i ustrajnost na putu Kristovih učenika. Neka nas stoga Isusova ljubav privuče toj odlučnosti i pobijedi u nama svaku neodlučnost na putu obraćenja.

»I sam Krist – Kralj vječne slave, iako presvet i s Ocem tvorac svega, bio je i čovjek boli – zatajio je sebe, svoju slavu i moć da nas može otkupiti svojom boli i krvlju. Divimo se njegovoj slavi, čudesnim, divnim i savršenim djelima, ali nas još više privlači i pobjeđuje ljubav, njegove rane i trpljenje iz ljubavi za naše vječno spasenje, kako lijepo kaže Poljak u *Hosani*: 'Gospode, tebi se klanjam, bezbroj što sunaca ravnaš! Ali te, Gospode, ljubim, tvojih zbog petero rana, trnovog tvojeg vijenca, ranjenog tvojeg srca!'« (M. Marija Propetoga, *Pouka*, 1953.).

U snazi Kristova križa, neka naš život postane svjedočanstvo Božje ljubavi, prije svega nama samima, a onda i svima oko nas u svim područjima našega življenja i djelovanja. Budimo svjedoci uskrsloga Gospodina ovome svijetu umornu od svih gospodarstvenih, financijskih, moralnih i drugih kriza. Budimo nositelji radosti i mira kojima je jedini istinski izvor naš uskrsli Krist!

s. M. Katarina Mihić,
dipl. katehista, članica zajednice
provincijalne kuće u Zagrebu

Križ u životu bl. Marije Propetoga*

Trpljenje i bol dio su života i stvarnosti svakog čovjeka, a kršćanin u njima prepoznaje otajstvo križa. Krist je svojom smrću na križu dao spasenjski smisao trpljenju i križu. Križ je po Kristovu umiranju i uskrsnuću postao sredstvo spasenja. Krist svoje učenike poziva na nasljedovanje:

»Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom. Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga« (Mt 16, 24-25).

Taj je put proći svima koji žele biti njegovi učenici. Jedino uzimanjem svoga križa i idući putem Krista rassetoga stizemo do nagrade vječnoga života s njime. Ići za Kristom nije ni jednostavno ni lako. Često je taj put trnovit. Krist od svojih nasljedovatelja traži potpuno predanje. Traži da se odrekemo sebe samih, svojih životnih planova i želja, da se ogolimo u svojoj ljudskosti, ne poznajući unaprijed di-
onice toga puta, ali zato s pouzdanjem da je on s nama i da nas on vodi. Tek predajući mu cijelog sebe, sa svim svojim manama i vrlina-

ma, strahovima i nadanjima, možemo krenuti za njim.

Blažena Marija Propetoga, osjetivši u sebi taj Kristov poziv na nasljedovanje nije se dvoumila. Cijeli je svoj život predala Gospodinu. Na tom putu nailazila je na mnoge poteškoće, doživljavala strahove, patnje i boli, ali nije posustala. Poučno je gledati kako se u svakodnevnom životu suočavala s poteškoćama i križevima. Očima drugih najvidljivije su tjelesne patnje i nošenje križa bolesti. One duhovne patnje ljudskom su oku mnogo skrivenije i rijetko su kome vidljive, osim onima najbližima. Zahvaljujući autobiografiji koju je Marija Propetoga pisala iz poslušnosti prema svome mjesnom biskupu Josipu Marčeliću i njezinim duhovnim spisima sačuvani su veliki uvidi u njezinu duhovnu patnju kao i u prihvaćanje križa u životnim teškoćama. Ti izvori svjedoče i o njezinoj zanesenosti Kristom rassetim pod čijim je križem svakodnevno molila snagu za ustrajnost na započetom redovničkom putu i za usmjerenje u svim poslovima koji su joj povjereni, posebice u nedoumicama o vodstvu Družbe Kćeri Milosrđa.

* Dio drugog donekle prilagođenoga poglavlja diplomskoga rada koji je s. M. Katarina Mihić 2012. godine u okviru kolegija Sustavno duhovno bogoslovlje na Visokoj teološko-katehetskoj školi u Zadru izradila uz vodstvo mr. sc. Joze Milanovića pod naslovom Križ u životu i duhovnosti bl. Marije Propetoga Isusa Petković.

Prva iskustva križa i muke doživljava veoma rano. Neobično je da već kao djevojčica od devet godina razmatra o Kristovoj mucu. Sve više je privlači samoća, razmišlja o odlasku u samostan i o Bogu, čita životopise svetaca, zanosi se primjerom njihova života, a u njoj se pomalo oblikuje slika Krista raspetoga. Često u svojoj sobi moli pred slikom Srca Isusova i pred križem. Gospodin je Mariji Propetoga dao milost da se sjeća svojih najranijih dana života. Već u tom ranom razdoblju sjeća se prvih povreda koje je doživjela. Kad ju je učiteljica u školi jednom opomenula i kaznila, jako ju je u duši zaboljelo pa je otad bila tiha i povukla se u zadnju klupu. Smatrala je da joj je Bog tada dao upoznati bol da bi uvidjela kako se neoprezno može jako raniti osjetljive dječje duše. Sv. Pavao piše: »Jer kad sam slab, onda sam jak« (2 Kor 12, 10), a to se često očitovalo u životu Marije Propetoga. Kad se osjeća najslabijom i najnedostojnijom Krist u njoj i po njoj izvršava najveća djela svoje ljubavi. Tada ona postaje protočna za Gospodinovo djelovanje u svijetu – postaje njegove ruke i noge, njegov glas.

Tijelo označeno bolešću

Od ranog djetinjstva iskusila je križ bolesti i trpljenja zbog triju teških bolesti koje su zauvijek narušile njezino zdravlje. Kao petogodišnjakinja je oko tri mjeseca bolovala što je ostavilo vidne posljedice pa je u »vrijeme osnovne škole često osjećala bolove u nogama. Dok su druga djeca veselo skakala, ona je morala često na kanepeu ležati i više puta nije mogla uvečer poći sama na drugi kat u kući«,¹ nego bi je morali nositi na rukama. Svoje je boli skrivala od dru-

gih, povlačeći se da ne čuju njezine jauke. U samoci je patila, a »Gospodin ju je prepustio ili ju je odabrao da trpi od djetinjstva.«²

S četrnaest je godina doživjela drugu tešku bolest. Već je dulje osjećala slabost, ali je zbog stidljivosti svoju bolest skrivala od majke. Bolest je uzimala maha, a majka je to opazila tek kad je zdravlje bilo već opasno narušeno. U svoj toj boli Marija nije zdvajala niti se tužila, nego je njezina jedina želja bila da pođe Gospodinu.

»Sjeća se kako je tada uživala veliki mir u duši i kako je bila u Isusovoj ljubavi i želje-la poći k njemu da ga s drugim djevicama u nebu prati i hvali.«³

Jedina njezina patnja i žalost bila je, kako je priznala korizmenom propovjedniku o. Atanaziju Vežiću koji je tad boravio u njihovoj kući, čežnja za samostanom koji nije imala sreće vidjeti na ovom svijetu, jer je mislila da umire. U toj je bolesti zavalila Blaženoj Djevici Mariji za pomoć i ozdravila je.

U prosincu 1918. godine preboljela je zara-znu »španjolicu« od koje su mnogi u njezinu Blatu umrli. I ona je bila na samrti pa su već za nju pripremili grob i uz nju molili molitve umirućih. Mnogi su oko nje plakali i žalili, a njezina se duša radovala i htjela im reći:

»Veselite se – jer idem k Onomu za kojim sam sav život čežnula, veselite se toj sreći, umjesto plakanja veselite se i smijte se!«⁴

Kroz te dane smrtne borbe često bi se dušom prenijela Gospodinu i letjela u njegov zagrljaj.⁵ Kad se vratila u život rastužila se i plakala jer nije pošla k Isusu, a tada je čula:

² Isto.

³ Isto, 38.

⁴ Isto, 122.

⁵ Usp. isto.

¹ Marija Propetoga Isusa PETKOVIĆ, *Sve za Isusa. Autobiografija i duhovni spisi*, prir. M. Parlov, Split, Verbum, 2004, 25 (Dalje: *Autobiografija*).

»Nećeš tu umrijeti, već u krugu svojih sestara.« U taj čas bude joj prikazana Družba, tj. sestre redovnice oko njene smrtne postelje. A bile su obučene tako kako je sada naše redovničko odijelo. Između tih sestara prepoznala je sada već pokojnu sestru Gabrijelu Telenta, prvu svoju drugaricu u redovništvu.⁶

Te tri bolesti ostavile su posljedice na njezinu tijelu za cijeli život. Uvijek je bila tjelesno slaba, no Bog nas prihvaća upravo takve, slabe jer »ovo blago nosimo u zemljanim posudama da se ona izvanredna snaga pripisuje Bogu, a ne nama« (2 Kor 4, 7). U njezinu srcu nije bilo straha od smrti, nego je svaku bolest i patnju proživljavala strpljivo u ljubavi i za ljubav. Svaka joj je bolest bila prigoda za susreta s Ljubljenim. Nikada se nije bunila zbog trpljenja niti je prigovarala Gospodinu, a ni bolesti nije osjećala kao kaznu.

Iako je zbog tih triju bolesti cijeli život poboljevala, a katkad imala i većih zdravstvenih poteškoća, nije posustajala u poslanju i žrtvovanju za druge. Nove patnje izazvala je još jedna bolest. U siječnju 1953. godine u Rimu doživljava prvi izljev krvi u mozak, zbog kojega joj ostaje doživotno onesposobljena lijeva ruka i teže poboljeva. Ni tad kad joj je lijeva ruka uzeta, a razne je bolesti sve više i teže pritišću, uz one duhovne muke s kojima se tada borila kao vrhovna predstojnica vodeći Družbu koja se raširila po svijetu, nije se tužila niti je prigovarala Gospodinu. Predavala mu je tu svoju patnju čvrsto uvjerena da »sve patnje sadašnjega vremena nisu ništa prema budućoj slavi koja se ima očitovati u nama« (Rim 8, 18). Zajedno sa sv. Pavlom kliče: »Radujem se sada dok trpim za vas i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu« (Kol 1, 24).

»Nisam pravo znala što je križ i na njemu biti razapeta, bez utjehe i pomoći. Sad si mi dao okusiti, Isuse moj. Dao si mi, zlato moje, malo osjetiti tuženje i gorčinu maslinske gore. Kad mi je pukla žilica u mozgu i klonuo život, osjetila sam da je to što sam željela, a nisam slutila kako je to teško! Hvala ti, Isuse, i na ovom križu.«⁷

Osjetljiva za tuđu patnju

Od najranije dobi Mariju je privlačio duh siromaštva i skromnosti. Rado je odlazila u kuće svojih siromašnijih susjeda među kojima je bila i njezina dojilja čija su djeca znala prositi i pred vratima Marijine roditeljske kuće. Gledajući siromaštvo tih obitelji i sama je željela osloboditi se svega suviška i imati samo koju drvenu posudicu poput njih. Njezin joj je otac bio uzor u milosrđu prema siromasima i potrebnima jer ih nikada ne bi pustio sa svoga praga bez kakva udijeljenog dara. U njoj se oblikovalo jednako takvo milosrdno srce za siromašne, patnike i potrebne. Kao djevojka odlazila je u Babinu i tamo poučavala zapuštenu djecu koja su ondje bila bez škole i vjerske poduke. Obilazila je starije, osamljene i bolesne sumještane u njihovim kućama i pomagala im u njihovim potrebama i nevoljama koje su ih snašle. Svracala je k njima što je češće mogla i nastojala im pomoći u hrani i drugim potrepsinama koje je uzimala iz roditeljske kuće. Tješila ih je u Bogu da svoju nevolju ne protumače kao da ih je Gospodin napustio. Poticala ih je na prihvaćanje patnje i nevolja misleći pri tom na Krista koji im je, svojom mukom i križem, pripremio mjesto

⁶ Isto, 125.

⁷ Ksenija REŽIĆ (ur.), *Poruke vjere*, Blato, DKM, 1990, 17.

u raju. Veliku žalost i bol osjećala je kad bi joj majka zapriječila poći k siromasima. Ona se nije usuđivala usprotiviti majci jer se nikada nije ogriješila o poslušnost, no ipak se jednom zgodom usudila reći majci da više ne može trpjeti i biti u roditeljskoj kući kad tu ne može pomoći siromasima iz straha pred njom. U ratnim nevoljama koje su pogodile i Blato bilo je mnogo siromaha koji su kucali na njihova vrata. Tako je jednog dana Marijina majka uskratila jednoj sirotici malo brašna.

»Marija je na to zaplakala vidjevši tu nepravdu, da u njihovoj drugoj kući ima toliko vreća tog bijelog brašna, a drugi nemaju ni za bolest. I ne zna kako, ali neka bol je pritisnu i u toj boli podigne suzne oči k Bogu i ruke prema nebu i reče: 'O, Bože moj, ja ovo neću moći podnijeti: siromasi vapiju i skapavaju, a hrana tu stoji i ne mogu im dati. Moje srce ovo neće moći podnijeti. Ako ne budem mogla dijeliti je siromasima, neka izgori kuća i hrana u njoj!«⁸

Malo potom izgorjela je i kuća i sve usklađeno u njoj. Zabilježen je još jedan slučaj koji je Marijino srce razdirao od boli. Dvoje sirotne djece koja su ostala bez roditelja došli su prosiiti na njihov prag. Marija je molila majku da ih prime k sebi u kuću, ali kako ona nije htjela ni čuti za to, djeca su bila otpriječena, a Marija je dugo gledala za njima kako bos i jadni odlaze od njihove kuće i zavapila prema nebu:

»O, Oče moj nebeski, daj mi načini kuću gdje da primim i smjestim te i druge jadne sirote, pa da im zamijenim majku!«⁹

Čežnja za Kristom

Željela je svim srcem i svom dušom dati svoj život za one koji trpe, koji su napušteni, trpjeti s njima i s njima nositi križ života jer to je za nju značilo biti sjedinjena s Kristom propetim. Bile su to velike patnje koje su pogađale njezino srce, ali nisu bile jedine koje je podnosila u svojoj obitelji. Svakoga dana trpjela je zbog nerazumijevanja svojih najbližih. Njezina želja za životom u samostanu rasla je svakoga dana. Sve je više tražila osamu za molitvu i zajedništvo s Kristom. Tako je 1906. godine, na blagdan Prikazanja Blažene Djevice Marije u hramu, 21. studenoga, s nepunih četrnaest godina, Kristu zavjetovala vječno djevičanstvo. Krist je potpuno osvojio njezino srce i dušu

»i ona mu je na riječi: 'Ako hoćeš' u svetom času sjedinjenja s njime u času svete pričești odgovorila kao vjerenica na dan vjenčanja: 'Hoću!«¹⁰

Od tada Marija je svakoga dana rano ujutro odlazila na svetu misu i pričest. Tada bi dugo ostala u crkvi, zanesena od ljubavi koja je gorjela u njezinu srcu. Njeni su se ukućani često ljutili što ide svakodnevno na pričest jer su vidjeli da to na nju duhovno djeluje i da se ona sve više povlači u osamu. Majka ju je sama, a često i preko drugih koje je nagovarala, htjela odvratiti od toga pa joj je prigovarala da u kući ujutro ima najviše posla, a nje nema da pomogne. Marija bi šuteći podnosila viku i prijetnje, a kad bi poslala na kat gdje je više nisu mogli vidjeti izlivala je svoju muku pred Gospodinom:

»Ali kad ja ne mogu bez tebe! Isuse, odstrani me iz ove roditeljske kuće i povedi me gdje me više neće naći ili me uzmi s ove zemlje k sebi!«¹¹

⁸ Autobiografija, 88-89.

⁹ Isto, 90.

¹⁰ Isto, 48.

¹¹ Isto, 51.

Gotovo svakoga dana Marija je obnavljala svoju prisegu ljubavi Gospodinu, svoj zavjet vječne ljubavi. I od tada je njezina jedina želja bila da radi na tome da ljudi upoznaju propetoga Krista i da ga uzljube.

Uskoro su pridošle i nove patnje. Od 15. do 21. godine na vrata njezine kuće stizali su prosoci. Pisali su pisma, dolazili, preporučivali se preko poznatih koji su bili bliski obitelji, a njezina obitelj molila ju je da prihvati kojega od njih. Mariji je bilo strašno teško povrijediti svoju obitelj, svoju sestru, majku, brata ali ona nikako nikoga od njih nije mogla prihvatiti jer je njezina duša bila već posve predana Gospodinu:

»I jadna je Marija morala dosta pretrpjeti i gorko plakati što joj oni ometaju put u samostan jer su se za njih zauzeli i majka i šurjaci i skrbnici, koji su sve moguće činili da je nagovore, smetu i zarobe. I jadna je Marija kao progonjena ptičica gorko cvilila što joj ne daju mira da se slobodno vine nebu pod oblake i na visokoj gori mirno pjeva pjesmu ljubavi Bogu, Ljubavi svojoj, dok oni hoće da je svežu zauvijek, obećavajući joj sve moguće slasti i uživanja.«¹²

Oni to nikako nisu razumjeli i na razne načine pokušavali su je navesti da se predomisli. Jednom su je čak brat i sestra prijevarom povelili na imanje nekog prosca da bude malo s njime i vidi njegovo bogatstvo, ne bi li se tako možda predomislila. Marija nije ni slutila što su joj pripremili stoga se veoma iznenadila kad ju je on poveo na razgledavanje svog imanja. Sve što je vidjela nije se nimalo dotaklo njezine duše, jer je žudjela jedino za propetim Kristom.

»Nije svetac onaj koji prihvaća trpljenje jer ga voli i priznaje tu sklonost pred Bogom i

ljudima da dobije veliku nagradu. Svetac je onaj koji može veoma mrziti trpljenje kao i bilo tko drugi, ali koji toliko ljubi Krista ko- ga ne vidi, da će dopustiti da se njegova ljubav iskuša nekim trpljenjem. On to ne čini zato što misli da je to nešto izvanredno, nego zato što Kristova ljubav u njegovu srcu zahtijeva da se to učini.«¹³

Duhovna utjeha u Krstu

Marija je opisala dva viđenja Krista na križu – jedno u svojoj 15., a drugo u 24. godini života. Uvijek su večeri i noći bile vrijeme Marijine slobode. Kada bi cijela kuća utihnula mogla se predati molitvi i razmatranju. Jedne takve noći:

»Najednom mi se učini Isus neopisivo mio i pun neopisive ljubavi. I začujem u taj čas glas s križa koji mi prostrijeli dušu i zanesu za sav život, a i kroz vječnost će me zanositi taj glas kojeg neću moći nikad zaboraviti, i Isus s križa progovori duši mi i reče: 'Ljubi me, kćerice!' Tko da opiše te rajske tajanstvene riječi i taj čas!«¹⁴

Cijelu dušu ispunila je ljubav, a ona mu je izlijevala radosne vapaje svoje duše obećavajući mu ljubav svim moćima svoje duše i svoga tijela. Često je u životu strahovala i plakala misleći da mu nije dovoljno uzvraćala ljubav i da mu nije ostala vjerna onako kako je mislila da je morala. Drugi susret s Raspetim Kristom dogodio se u njezinoj 24. godini. U noći je molila pred križem, tužila mu se na borbe sa svijetom i svojima u kući, moleći da odnese taj kalež od nje i da je ponese iz svijeta gdje će cijeli život

¹³ Thomas MERTON, *Nitko nije otok*, Split, Samostan sv. Klare, 1957., 87.

¹⁴ *Autobiografija*, 54.

¹² *Isto*, 67.

moći posvetiti življenju u jedinstvu s propetim svojim zaručnikom izlijevajući pred njega svu ljubav. Tada je čula glas s križa: »Žrtvuj se za mene!« Zнала je što joj Isus time želi reći. Tražio je od nje da žrtvuje svoju želju za samoćom i čežnjom da bude sama i da žrtvuje svoju dušu za spas duša i da ga duše upoznaju, ljube, spase se i hvalе ga. Ona je spremna za Krista žrtvovati i svoju želju za samoćom i želju da živi i bude sama s njime i da uživa u sjedinjenju ljubavi u njemu, samo ga moli da joj ostavi bar trpeću ljubav prema njemu.

»Svetac je tako usklađen Kristovu duhu i srcu da je prisiljen odgovoriti zahtjevima ljubavi ljubavlju koja se može usporediti s Kristovom. To je za njega tako duboka, tako osobna, tako stroga nužda da ona postaje sva njegova sudbina. I što više odgovara tajnom djelovanju Krstove ljubavi u svom srcu, to više upoznaje neumoljive zahtjeve te ljubavi.«¹⁵

Sv. Franjo bio je toliko zaljubljen u križ da je sve što ga je podsjećalo na križ, ili gdje je bilo ispisano Božje ime, brižno čuvao i nije dao uništavati. Bio je to za njega znak otkupljenja i neizmjerne ljubavi koju je Bog iskazao prema nama. Toliko je ljubio križ i raspetoga Krista da je pred kraj svoga života postao živa slika Raspetoga. U toj zanesenosti Kristovim križem i zaljubljenosti u njega Marija Propetoga bila je slična sv. Franji. Za nju je križ bio »početak mudrosti i znanja«,¹⁶ uvjerena da se »prava ljubav dokazuje u žrtvi, boli i križu«,¹⁷ jer je i u svom životu iskusila da je »križ najveća škola. To je ona debela knjiga puna mudrosti i znanja.«¹⁸

»Zaista, kažem vam, rekne li tko ovoj gori: 'Digni se i baci u more!' i u srcu svome ne posumnja, nego vjeruje da će se dogoditi to što kaže – doista, bit će mu! Stoga vam kažem: sve što god zamolite i zaštetete, vjerujte da ste postigli i bit će vam!« (Mk 11, 23-24).

Marija Propetoga živjela je u vjeri i dubokom povjerenjem u te Isusove riječi. Jednom zgodom kad je odlazila iz Babine prema Prigradici digla se velika oluja na moru. Nitko se nije usudio isploviti. Marija je uvjerila mornare da će ih Bog čuvati i krenuli su, no kad su izišli na otvoreno more, ono je pokazalo svu svoju silovitost. Bez straha i s velikim pouzdanjem i vjeron »okrene se prema širokom bijesnom moru, podigne ruku i reče tiho: 'U Ime Isusovo, umiri se!' I načini znak križa: 'U ime Oca...«¹⁹ More se umirilo i sretno stigše u Prigradicu. Kad su mornari krenuli put Babine molili su je da za njih podigne ruku da se sretno vrate u Babinu, ali se ona nije usudila »jer nije osjetila unutarnju pobudu, a i more je još bilo mirno«. ²⁰ Iz tog se događaja iščitava koliko je i ozbiljno i vjerno shvaćala riječi Evanđelja koje su u njezinoj duši našle plodno tlo.

Trpljenja zbog optužbi

Kad vjernik doživljava nerazumijevanja u društvu i svijetu kojim je okružen, još je to nekako razumljivo i prihvatljivo, ali kad to doživljava od Crkve i njezinih članova koji bi mu trebali biti moralna i duhovna podrška, onda je to teško razumjeti i još teže prihvatiti, jer mnogo više boli i patnja je veća. U životu Marije Propetoga i njezine mlade družbe nije nedostajalo to-

¹⁵ Merton, *nav. dj.*, 87.

¹⁶ Režić, *nav. dj.*, 42.

¹⁷ Isto, 35.

¹⁸ Isto, 33.

¹⁹ *Autobiografija*, 133.

²⁰ Isto.

ga trpljenja i to upravo zbog osoba od kojih se očekivala pomoć i potpora. Blatski je župnik volio i cijenio Družbu, ali je strahovao za svoju župu i bio ljubomoran na sestre, jer su vjernici rado odlazili u samostan na nedjeljne pouke koje je davala Marija Propetoga. Počeo je sestrama postavljati zapreke i u onome najpotrebnijem, a to je mogao jer je samostan bio na crkvenom zemljištu. Toj nenaklonosti pomogle su i dvije tobože pobožne žene koje su iz zavisti krivo obavještavale župnika i klevetama ga uznemiravale, a on bi »kao žestok kolerik, navaljivao na majku glavaricu«. ²¹ Drugo trpljenje dolazilo je od župnoga kapelana u Blatu koji je po svim biskupijama i vlastima raširio klevete o Družbi i Mariji Propetoga, da one nisu prave redovnice i da idu u prošnju milodara da namaknu luksuz. Iz Subotice gdje se tad nalazila, Marija Propetoga piše svojoj zamjenici u Blato da je zbunjena klevetama njihova mještani- na koji tvrdi da prose za svoj luksuz i da nemaju potrebne dozvole za prošnju u koju su tada mnogi išli da namaknu osnovne namirnice za preživljavanje, jer je bila zavladala velika glad. Ona ipak u svemu tome gleda volju Božju i sve njemu prepušta, uvjerena da će on sve izvesti na dobro:

»Optužio nas je da smo dolazile kod njega namazane nekom kozmetikom, a ja i ne znam što je to. Eto, ništa nije bez Božje volje. Bog sve vidi i dat će snage da se klevete pretrpe. Sve u ruke Božje.«²²

Mnogo je žrtava Marija Propetoga podnijela dok nije uvjerala druge u neistinitost tih tvrdnji. U tome su joj pomogli i biskup Marčelić koji je odmah svima javio istinu o novoj družbi i općinska vlast u Blatu koja je dala pozitivno svjedočanstvo o životu i radu sestara u svome mjestu. Iz svakog zla Bog učini neko dobro. Tako je bilo i u tom slučaju. Zbog tih događanja Družba je postala poznata po cijeloj državi, a kako je na kraju bio pohvaljen život sestara i njihov rad, porastao je ugled mlade Družbe.

Iskustvo pribijenosti na križ

Iako je cijeli život bl. Marije Propetoga bio prožet bolestima, patnjama i iskušenjima, nikada nije pomislila, ni osjetila da ima križ jer je sve u ljubavi prema raspetom Kristu u slatkost pretvarala. Sve te boli sa-

²¹ Isto, 167.

²² Pismo Majke Marije Propetoga svojoj zamjenici s. M. Gabrijeli Telena, 8. kolovoza 1925.

mo su je još više približile Raspetom zaručniku. No te patnje kao da su bile tek uvod u patnje koje su uslijedile od 1940. do 1955., a ona ih označava kao teže kušnje:

»Mala službenica molila je višekrat Raspetog Ljubimca da je uzme k sebi na križ, ili da mu pomogne nositi križ. A nije znala što u pravom smislu moli, niti što to znači: Biti na križu. I Gospodin ju je uslišao i dao joj malo okusiti, ali ona nalazeći se sama prikovana na križ samo s pola tijela, ostavljena i zapuštena, počela je plakati i vapiti Spasitelju za pomoć.«²³

Uzrok njezina trpljenja bila je nemogućnost da pođe u Rim gdje se osnivala središnja družbina kuća jer je još morala dovršavati poslove u Argentini. Kad je došla u Rim uvidjela je da su sestre napravile neke pogreške i zbog toga je opomenula sestru predstojnicu, koju je ta opomena toliko povrijedila da je Majku Mariju Propetoga tužila nadležnim crkvenim ocima. Veliku bol zadavala joj je i uprava Družbe, jer sestre koje su bile određene za pomoć u vođenju Družbe nisu mogle doći u Rim na propisane sastanke pa je sve poslove morala obavljati sama. Dvije učiteljice, rođene sestre, koje su bile primljene u Družbu, podigle su tužbu na nadležnoj kongregaciji da se Majku Mariju Propetoga smijeni sa službe vrhovne predstojnice, zbog čega je nadležna rimska uprava poslala jednog oca franjevac koji joj je predložio odreknuće od službe. Ona je htjela na to pristati i otišla je u kapelu pomoliti se za rasvjetljenje. Doživjela je da joj Isus dva put govori da to ne čini. Shvatila je u molitvi što bi se dogodilo kad bi se ona odrekla svoje službe, budući da sestre delegate nisu mogle dobiti vizu za dola-

zak u Rim na kapitul:

»A onda, nemoći se sazvati generalni kapitul, a ja se prije odrekla, pada uprava na moju zamjenicu, koja je izgleda s onom savjetnicom i njenom rođenom sestrom uzrok svemu. Onda što bi se dogodilo od mile Družbe?«²⁴

Kad je to rekla crkvenom izaslaniku kojem Marija Propetoga ne spominje ime, on se uzrujao i rekao da je time potvrđeno da se s njom više ne može i da sestre trpe zbog nje. Ona sama je zbog toga jako trpjela jer nije imala osobu kojoj bi se u to vrijeme mogla povjeriti:

»Tako sama trpjela potvrdu od onih koje sam ljubila i koje su mi pokazivale veliku ljubav, i koje sam držala za pouzdateljive kod svog srca, i baš te da su mi probole majčino srce. Krila sam sve, vapeći Gospodinu u pomoć kojeg su mi skrivale guste tmine, i on za čas me kao pustio samu. To je za slabo srce i dušu bila neopisiva bol.«²⁵

U lipnju je 1954. Kongregacija za redovnike poslala je svoga vizitatora, oca isusovca koji je obavio kanonsku vizitaciju. Na kraju vizitacije izrazio je svoje žaljenje što je o Družbi bio krivo informiran i nadležnoj je kongregaciji poslao pozitivno izvješće. Delegate su 9. prosinca 1954. uspjele dobiti vize i doći u Rim te je održan uži kapitul Družbe uz nazočnost asistenta nadležne kongregacije. Nakon toga kapitula sve se u Družbi smirilo, a mir je zavladao i u duši Marije Propetoga koja je zbog sveg stanja u Družbi jako trpjela.

Majci Mariji Propetoga križ i njezina Propeta Ljubav središte su i svrha svega života i djelovanja, a o tomu svjedoči svojim sestrama i poučava ih u svim prilikama.

²³ Marija PETKOVIĆ, *Duhovni zapisi*, Q5-B5, 39-40.

²⁴ Isto, 42.

²⁵ Isto, 43.

Kapitul prve vrhovne predstojnice Marije Propetoga

Rim, 9. veljače 1958.

O trpljenju za Isusovu ljubav

Drage moje sestre, htjela bih vas danas poučiti da shvatite da je ovaj život trpljenje i borba. Gospodin zna dobro zašto nam šalje trpljenje. On premudar i presvet sve šalje za naše dobro, da se po trpljenju spasimo i zadobijemo krunu u nebu. Trpljenje je lijek za našu dušu, da zadovolji za grijeha, a i kazna za počinjene grijeha. Ako sva trpljenja strpljivo snosimo, dat ćemo zadovoljštinu za grijeha. Nemojmo nikada pitati zašto Gospodin Bog šalje muke i boli, jer to je znak njegove neizmjerne ljubavi – koga više ljubi više mu šalje trpljenja. On kuša odabrane duše da mu postanu što sličnije. Kad duša počne pitati zašto ovo, zašto ono, to znači da se ona počinje kolebati, da je sotona napastuje, a ona mu se počinje puštati, dok napokon ne podlegne napasti i nažalost vrlo lako se dogodi da je napasnik posve osvoji, a onda tko da je spasi? – Blago onomu koji mirno trpi i šuti, jer tko ostane vjeran u borbi, on će pobijediti i dobiti nagradu. Tko nešto postigne trpljenjem i mukom, onda to i ljubi, jer se je mnogo mučio da postigne, a tko ništa ne pretrpi za nešto, pa i ne mari za to. Isus je trpio za nas jer je htio pokazati da nas ljubi. U svakom trpljenju u svakoj mucu, krije se tajna Božjega promisla. Od Isusa Krista pa do svih svetaca vidimo da njegova providnost hoće da svako stvorenje bude prokušano nekim trpljenjem. Kad Gospodin Bog odredi neku dušu za velike stvari, za neko veliko djelo, dade joj mnogo trpljenja, kako je rekao sv. Pavlu: »Ja ću mu pokazati koliko mu valja trpjeti za moje ime« (Dj 9, 16). To su Kristove riječi.

Na trpljenje moramo uvijek biti pripravne, jer inače kad dođe koja protivština, bol, napasti ili što drugo neugodna i nađe nas nepripravne, lako se uzbunimo, žalostimo se i pro-

tivimo se, namjesto da iz Božje ruke sve primamo drage volje, uvjerene da je to njegov dar koji priprema za svoje odabranike zato da ih na nebu može okruniti. Naša narav se protivi trpljenju, ali ako smo se na trpljenje pripravili mirnim okom, vedrim čelom, odlukom da ćemo sve rado trpjeti što nas onaj dan snađe, kako će naše trpljenje biti slatko i sam Bog će nam ga zasladiti svojom utjehom i svojom milošću, jer samo nadnaravna sila može nam pomoći da rado trpimo.

U životu sv. Pavla vidimo koliko je pretrpio, a sve rado jer je bio pripravan na trpljenje. Htio je trpjeti za ljubav Kristovu. Njega su prognali i bičevali, a on – ništa se ne obazirući – trči. Ne gleda ni na što, nego samo na to da širi slavu Božju, da radi za Krista, za duše. Poslije muka i bičevanja koje je pretrpio u jednom mjestu, ide u druga mjesta i odmah opet propovijeda; njegov život nije drugo nego trpljenje i neprestano propovijedanje u žarkoj ljubavi od koje je izgarao da radi za Krista. Nakon svoga obraćanja nije drugo vidio nego Krista i svojom vatrenom riječi pridobivao je duše, jer riječ ljubavi prodire do srca, ako onaj koji govori doista govori svom dušom, a ne mlitavo. Njemu nije dosadilo trpljenje, nije rekao: »Pa neka me ubiju, tako će se svršiti muke.« Ne, to nije rekao, nego je dapače trčao da može još i dalje raditi. Slikaju ga s mačem u ruci, jer je od njega poginuo za svetu vjeru. Rado je trpio jer je žarko ljubio, a ništa mu nije bilo teško – sva moguća prognanstva, sve mu nije bilo ništa. (...) Napokon mučile su ga i napasti i molio je Gospodina da ga od njih oslobodi, jer se je bojao da im ne podlegne – on koji je bio tako jak. No Gospodin mu je odgovorio: »Dosta ti je moja milost« jer je milost Božja bila u njemu i da će s njom nadvladati napast koju on ne želi i protiv koje se bori. »Sve mogu u Onomu koji me krijepi« – tako je pak govorio sv. Pavao. Napokon dao je za svetu vjeru svoju glavu pod mač.

Drugo: sv. Terezija Maloga Isusa, ona tako nježno odgojena u svojoj obitelji, koliko je ona pretrpjela kad je ušla u Kar-

mel, u svom kratkom redovničkom životu. Bila je pripravna na trpljenje. Htjela je da trpi za obraćenje grešnika, za svećenike, za misije za koje je žrtvovala svoj mladi život i sve joj je bilo slatko. Nisu je razumjeli u samostanu pa je i radi toga trpjela, ali sve je to prikazala u skrovitosti svojega srca, za spasenje neumrlih duša i Gospodin je primio njezinu dragovoljnu žrtvu...

Drage moje sestre, nitko ne može biti bez trpljenja – ruže nisu na zemlji, ni pjesme, ni predstave, nego muke i trpljenje. Zato, drage sestre, budimo uvijek pripravne na trpljenje i onda nas neće ništa iznenaditi. Ni upola nam neće biti tako teško ako budemo pripravne. Ako budemo svaki čas mislile na to da nas uvijek može nešto teško snaći – bilo ukori, bilo opomene, bilo nerazumijevanje – primit ćemo rado, podložno šuteći i s odlukom da ćemo se popraviti. Onda će nam biti miran i sladak život usred svih protivština.

Kroz ovu svetu korizmu razmišljat ćemo, drage sestre, o trpljenju. Tomu neka u ovo sveto pokorničko vrijeme budu usredotočene naše misli.

Veselimo se mukama, protivnostima, kako sam vam rekla, jer ona duša koju svako pazi i gladi, nitko joj ne daje nikakve prigode trpljenju – ona neka se boji kao da je od Boga zaboravljena. Zato neka vas Gospodin vodi i čuva u vašem trpljenju da sve snosite njemu za ljubav. Apostoli su trpjeli, svi su sveci trpjeli – tako činimo i mi, a tad će on uzeti sve u svoje svete ruke i upravljat će i vodit će sve naše boli i patnje za naše posvećenje. Samo treba da smo uvijek pripravne sve primiti iz njegove presvete ruke koja nas ni za čas ne pušta same. Tad nam ništa neće biti teško, ni najveće protivnosti, jer će njegova sveta ljubav vladati nama kao i svim svecima. I mir Božji bit će s vama.

*Kapitul prve vrhovne predstojnice i utemeljiteljice Majke Marije Propetoga**Blato, Kuća matica, 14. rujna 1930.**O slavi križa*

Stanite pred ovim propetim Spasiteljem, pogledajte križ i tko je na njemu. Zadbimo se u razmatranje. Zaručnici Isusovoj mora biti slatko kad može kleknuti pred križem, obujmiti ga svojim rukama i zahvaljivati se božanskom Spasitelju koji je za nju muku podnio. Pod križem naučit ćete se stupati putem križa, putem trpljenja i požrtvornosti. To je kraljevski put, to je najodličniji vođa izabраниh duša. Prije nego je Spasitelj posvetio križ svojom smrću na njemu, on je bio drvo sramote, stratište određeno za najgore razbojnikе. Ali nakon presvete muke Isusove, križ je postao slavan, križ je geslo svetaca, križ je knjiga života, križ je učitelj poniznosti, samoprije-gora, ljubavi i svake kreposti. Sveti je Bonaventura sebi iz križa je crpio znanost, pred njim je izrađivao duboke rasprave. Presveti oltarski sakrament i križ bili su mu izvori na kojima se njegova duša opaja svjetlošću Duha Svetoga.

Drage sestre, razmatrajte pred križem i ljubite ga. Ako i nemate većega raspela u svojim ćelijama – kako bih ja željela, a siromaštvo nam to priječi – a Vi bar uzmite u ruke križ koji vam visi na prsima i obgrlite ga, zadubite se u razmatranje i prosu-đujte same sebe. On će nam pokazati kako treba trpjeti veselo, a ako vidimo da smo slabe, tu ćemo se ojačati. Ako nas tišti muka, ako nam sila nestaje, podno križa ćemo se ohrabriti i smjelo ćemo koracati dalje započetom stazom. Ako se nazivamo sljedbenice Propetoga, razmatrajući svagdano pred križem, nećemo klonuti duhom u muci, nego ćemo se zastidjeti gledajući križ i gledajući svoj oprečan život, pa ćemo reći: »Ne, Isuse, hoću trpjeti, hoću te slijediti putem križa! Isuse, dosad sam noseći križ na prsima samo izvana pokazivala da sam sljedbenica Krista Propetoga, a često je moje srce bilo daleko od toga, od sada tako neće biti« – recimo to iskrenim srcem. Usadimo duboko u svom srcu značenje svetoga križa. Kristove rane neka budu naša škola i naša utjeha. Propete Isusove ruke neka nas opominju da sve radimo u ljubavi i požrtvornosti, a probodene Isusove noge neka nas opominju da hodamo putem svete poslušnosti i putem svetih Božjih zapovijedi. Njegova trnova kruna neka nas sjeća svete poniznosti koja mora da resi našu redovničku dušu, a otvoreni bok Isusov neka bude naša najslađa okrepa i naš zaklon, iz njega crpimo snagu u svim svojim bolima i slabocama.

Duhovna pouka Majke Marije Propetoga na kapitulu

Blato, Kuća matica, 14. svibnja 1936.

O križu!

Danas ću vam, drage sestre, govoriti o onom što nam je svima najmilije i što mora biti glavni predmet našega razmišljanja, naše ljubavi: O Križu – o propetom Spasitelju.

I.

Tko će nam pokazati znak i veličinu ovoga križa koji je zasjaao na svim zastavama, grobovima i brdima, koji je utjeha svim dušama, koji je strah paklenim duhovima, koji ima toliku moć? Nije taj naš križ nešto žalosno. Ne, on je dubina otajstva tako velika, da što ga više promatramo – to nam se dublje otvara knjiga otajstva njegove veličine i miline, a to svi ne mogu shvatiti. Ako Gospodin vidi u nama dobru volju, on će doći i pokazati nam otajstvo križa, sam će nas poučiti. Najveća se znanost crpi iz križa. Sveti je Toma sve svoje znanje crpio pred križem. Sveta Terezija – što je pisala, sve je crpila ispod križa.

Kad vi budete kroz više godina čitale i razmatrale o križu, onda ćete i vi shvatiti što je križ. Križ je prvi ključ, početak mudrosti i znanja. Vaše sve poučavanje – početak svakog vašeg rada, neka bude prvo sa svetim križem i pred križem. Najprije treba govoriti o križu. Neka vam ništa ne bude više od križa, ni vjenčici ni molitvenici. U vašem djelu neka najprije bude to da dušu djeteta, duše bolesnika, grešnika i jadnika upoznate s križem. Recite: Najprije ćemo se prekrižiti, učiniti sveti križ na sebi i u njegovo ime početi. Po križu nas je Krist otkupio i od vjekova je odabrao križ kao znak po kojem će se svi spasiti. Ona da pokazujući djeci križ ili bolesniku govorite o njegovoj ljubavi, a zatim da nama je Isus pokazao da ćemo po trpljenju unići u njegovu slavu.

A jeste li vi prve dobro shvatile to kad ste na oltaru rekle one riječi: »A ja, Bože sačuvaj, da se čim drugim uznosim, osim kri-

žem Gospodina našega Isusa Krista, po kojem je svijet za mene razapet, a ja svijetu!» (Gal 6, 14).

II.

Rekli smo već prije tko će nam tumačiti veličinu križa? Nekima je Gospodin dušu već tako rasvijetlio i raspoložio da dosta shvaćaju veličinu i ljubav križa. Sestre! Rekle smo pred svijetom: »Po kojem je svijet za mene razapet, a ja za svijet!« Dakle mi smo po križu u Kristu sjedinjene i razapete. S njim smo odlučile da s njim umremo po križu. Dakle, ako smo na križu razapete – mi ne možemo drukčije nego da razmatramo o križu. Križ nije zato da poništi dušu. Ne, on je tu da je podigne, da je osokoli tako da ona sva uživa u njemu.

III.

Kao znak svoje ljubavi nosite križ uvijek sa sobom na svom srcu. To je znak, naše načelo. Duša ne može biti zaljubljena u križ, a da njegov znak nema sa sobom. Sestre mile, promatrajte često križ, ljubite ga! Nemojte reći: »Sutra ću.« Nemojte, mo- je sestre, propustiti poslušati Kristov glas koji vam ovo govori preko mojih usta. Nemojte nikada zaboraviti na njega. Tijekom dana često mislite na njega. Uprite svoje oči u križ, sve motrite u križu. On neka bude vaš početak i svrha svega. Sveti je Jeronim uzeo dva komada drva, od njih načinio križ i otišao u pustinju da razmišlja o njemu i nije mu nikada dosadilo. (...) Misionari kad idu u misije, idu s križem u ruci – to im je pobjedničko oružje. U križu je jakost, mogućnost. Pred križem davao dršće. (...)

Sestre, nastojite svaki dan barem pola sata razmatrati o križu. Isprva će vam križ biti zatvorena knjiga, vidjet ćete samo križ, ali kasnije će vam Krist pomoći – on će vam otkriti tu veliku divnu tajnu i vidjet ćete smisao i ljepotu križa, njegovu tajnu. (...) Gledajte sunce kako brzo zapada – tako će i nama brzo život zapasti u vječnost, zato brzo na posao. Isprva će vam biti teško razmatrati o križu, ali malo pomalo bit će sve lakše, sve slađe. Ja

nemam riječi, ne znam to kazati, niti se može opisati veličina križa, koja i samom blaženstvu sve rasvjetljuje. Onaj koji je bio najnježniji sve je pretrpio – Krist naš, a mi ne možemo!? Duša koja je čista i strpljiva ona može shvatiti križ, zagrliti ga i slijedi.

Uzmite, primjerice, jedan dan za razmatranje riječi: »Ljubav je moja razapeta.« Molite Isusa da u vaše srce usadi svoje čavle da mognete razumjeti njegove boli. Ako budete promatrali križ poprimite ćete i njegov smisao, i nehotično će ostati njegova slika u vama. Drugi dan razmatrajte život u boli, život u križu, ali sve pred križem, a tumačit će vam Krist. Treći dan razmatrajte: »Oče, oprosti im jer ne znaju što čine.« Tko može imati toliku ljubav nego samo onaj koji svakog ljubi kao majka. U svoje male notese zabilježite zaključak razmišljanja. Drugi put u razmatranje uzmite Isusovu izmučenu dušu u svoje naručje. Ili pak razmišljajte o svojoj mekoputnosti i Isusovu trpljenju. Razmatrajte njegove svete rane, gledajte raspetu Ljubav. Ljubav je u njemu – sama ljubav. Ljubav prevladava kroz same boli. Njega služite, za njega radite. Kroz cijeli dan često mislite na njega i kako da vršite volju Božju, jer mi smo već od djetinjstva sve ostavile radi ljubavi prema trpečem Spasitelju, a on – kao naš dragi Ljubimac – pred oltarom nam je, preko svoga namjesnika, pružio križ. I mi smo iz ljubavi za svoju baštinu primile križ.

Razmišljate li vi u dubini svoga srca o tom križu, žrtveniku na kojem se je žrtvovala sama ljubav? Jeste li kadgod sišle u dubinu križa? Jeste li nastojale da ga razumijete – jer što se ne razumije, ne može se ni ljubiti. Morale ste to činiti još od djetinjstva ili kad je on već vas odabrao. Jeste li nastojale da uredite svoje duše za njega, jer će ga samo vaša čista duša dobro shvatiti?

Znate li vi zašto nosite križ i zašto ga ljubite? A Isus žeda! Što žeda? Tvoje ljubavi! O uzvratimo mu ljubav za ljubav i zagrlimo srcem križ i na njemu raspetu Ljubav svoju i uskliknite: »Našla sam onoga, koga ljubi duša moja!«

U križu vas ljubi vaša duhovna majka,

s. Marija Propetoga

Križ – pobjeda života nad smrću

O ljepoto i ludosti. Sablazni za Židove,
Ludosti za Grke, vrhunče ljubavi za kršćane.
O ti drvetu na kojemu priljubljeno bijaše tijelo
Isusa iz Nazareta, našega Gospodina i Boga.

Simbolu sveti, križu patnje i umiranja,
sukobu života i smrti.

Paradoksu naše vjere, trajno svjetlo
iz kojega niče novi život, novo jutro.

Neka svaki pojedinac vidi i osjeti:
palo ti pridižeš, staro ti pomlađuješ,
a rasuto vraćaš u cjelinu u Kristu,
jer on je naš početak i završetak.

Začetniče života, uskrsli Kriste,
novi Adame iako viseći na sramoti križa
pokazuješ kako se ljubi i daruje za druge.

Neka moja hvala na uskrsno jutro
bude hvalopojka tebi, Otkupitelju
koji uskrsnu i zablista svome narodu
što ga otkupi krvlju svojom. Amen. Aleluja!

s. M. Marijana Stojanović

*Cristina Cejas,
umirovljena prof. škole Krista Kralja,
u Caserosu, Buenos Aires,
Argentina*

»Ljubav je djelotvorna, ona se dokazuje djelima, a ne samo riječima« – potiče nas bl. Marija Propetoga na obnovu vjere u Boga Oca i na istinsku ljubav za čovjeka. Skupina njezinih odanih štovatelja iz Provincije Srca Isusova u Argentini odlučila se duhovno osnažiti na europskim mjestima na kojima je blaženica živjela svojom duhovnošću i karizme milosrđa. S tom namakanom organizirano je hodočašće u Hrvatsku, zemlju u kojoj je Marija Petković rođena, gdje je dala život svojoj Družbi Kćeri Milosrđa i odakle je proširila svoje milosrdno djelovanje u svijetu, te u Italiju, gdje je u Rimu utemeljila središnju družbinu kuću i provela zadnje godine svojega života. Osim toga posjetili smo mjesta koja su prožeta svetošću onih čiji je život na različite načine bio vezan uz Majku Mariju Propetoga.

Na put smo krenuli 2. rujna 2012. Nije uzalud govorila Celina, jedna od hodočasnica:

Ljubav je djelotvorna!

***Iz Argentine prema Hrvatskoj i Italiji,
u znaku vjere i duhovnosti***

»Došavši u Hrvatsku nisam trebala zatvarati oči da u sebi predočim slike koje sam imala o toj zemlji. Sve je bilo tu: nasadi vinove loze, maslina i smokava, modro more i kuće s crvenim crjepovima. Nakon toga Italija – lijepa i oku i duhu. Bog mi je dao milost da sam u jednom času mogla duboko udahnuti i sjetiti se svojih dragih predaka koji su prije mnogih godina otišli odavde za Argentinu... a da se nikada nisu mogli vratili.«

Blato – njezina rodna gruda u kojoj vječno počiva u svome svetištu. Prižba – savršeno prirodno okruženje koje je Majci Mariji Propetoga bilo kolijevka za pravila po kojima se stvarala i upravljala Družba. Split – mjesto odakle je gledala kako njezine prve sestre odlaze u Argentinu. Sve nas je to podsjećalo na njezinu mladost i poticalo na sabranost, molitvu i zahvalnost.

Elizabeta, umirovljena nastavnica našega kolegija, svoje je dojmove sažela:

»Ovo putovanje u Hrvatsku bilo je melem za moju dušu. Punih 35 godina provela sam kao

nastavnica u učionicama Kolegija Krista Kralja u Caserosu i sve to vrijeme osjećala sam se sretnom. Slušala sam o Mariji Propetoga, a njezine su mi sestre omogućile da učenicima prenosi poznavanje Božje Riječi, ali i blaženičinih poruka. Zahvaljujem Gospodinu što sam mogla pohoditi rodno mjesto Majke Marije Propetoga, vidjeti njezinu rodnu kuću i mjesta gdje je ona započela svoj plodan apostolatski rad. Zahvaljujem s. Cristini i s. Nazareni što su organizirale ovo hodočašće.»

Hodočastili smo u Međugorje, a potom i u Italiju gdje smo pohodili Pietrelcinu, Asiz i Rim. Na svakom koraku osjetili smo posebnu zaštitu Blažene Djevice Marije, o. Pija, sv. Franje i blagoslov Božji na oltarima vatikanske bazilike. A vrhunac doživljaja dosegli smo kad

smo obišli mjesta koja svjedoče o zadnjim godinama Majke Marije Propetoga u središnjoj družbinoj kući u Rimu. Svaki kutak podsjećao nas je na njezin prolaz kroz ovaj život i na duhovnu baštinu koju je ostavila Družbi i svim svojim štovateljima.

Našu iskrenu i veliku zahvalnost zaslužile su njezine sestre koje su nam svugdje iskazale neizmjernu gostoljubivost i dobrohotnost i učinile nas susutnicima u lijepom zajedništvu. Srca su nam se ispunjala radošću dok smo slušali njihove tipične pjesme i govor o izvornom apostolatu koji je plod njihove karizme milosrđa i osobita poslanja u Crkvi i svijetu.

Jedan od naših važnijih hodočasničkih ciljeva bio je i prikupljanje informacija i dokumenata za otvaranje muzeja posvećena našoj blaženici u središtu naše provincije u Caserosu, Buenos Aires, Argentina. Nastojali smo gdje god je bilo moguće uzeti raspoloživi materijal, sami snimiti i dokumentirati mjesta i događanja, prikupiti svjedočanstava i drugi materijal.

Nakon lijepoga i duboko proživljenoga iskustava oproštaj od europskoga tla je bio težak, ali je u svakom od nas hodočasnika titrala riječ pouke naše blaženice:

»Neka vas vodi ljubav koju je Gospodin razlio u vašim srcima, jer ćete samo tako moći uspješno raditi na širenju njegove božanske ljubavi i ići po čitavom svijetu i vršiti djela ljubavi i milosrđa, spašavajući duše da budu sretni u Bogu.«

(sa španj. prev. s. M. Adelina Franov)

s. M. Danijela Škoro,
vjeroučiteljica i voditeljica
zborova Stope, Blato

Naša blažena Blajko – sretan ti 120. rođendan!

O 120. obljetnici rođenja naše blažene Majke utemeljiteljice, 10. prosinca 2012. upriličili smo slavlje događaja koji je 10. prosinca 1892. Blatu podario život Marije Petković u kući njezinih roditelja Antuna i Marije r. Marinović. I sumještani i njezine duhovne kćeri u samostanu i Kući matici Družbe Kćeri Milosrđa s velikom su radošću slavili ovu lijepu obljetnicu.

Taj je dan naš župnik don Nikola Berišić s vjernicima u župnoj crkvi Svih svetih u duhu domoljublja i zahvalnosti slavio svetu misu za pokojnog prvog predsjednika Republike Hrvatske dr. Franju Tuđmana, o 13. obljetnici njegove smrti. Potom je u svetištu naše blaženice slavljen sveta misa zahvalnica za njezin život i nasljedovanje Krista, na što se nadovezao prigodan programa u samostanskoj dvorani naslovljen vrlo jednostavno: *Sretan ti 120. rođendan.*

Dio programa bilo je i natjecanje u kojem su sudjelovali finalisti kviza o poznavanju bl. Marije Propetoga koji je s učenicima Osnovne škole Blato organizirala njihova vjeroučiteljica s. M. Danijela Škoro. Od 7 parova koji su sudjelovali u natjecanju izabrana su tri najuspješnija para koje su činili: Adela Žuvela i Julija Žanetić, Ivana Šeparović i Maria Žanetić te Ivan Mašković i Mihaela Šeparović, a samo je natjecanje bilo osmišljeno vrlo kreativno. Voditelji su programa, u ulozi biskupa Josipa Marčelića i »lijepa Mare«, bili Duje Runje i Ivana Cetinić. Oni su natjecatelje vodili i upućivali u igru asocijacija, detekcije, bušenja balona, paljenja svjećica, plesa i borbe za sjedalicu... Uz sve to djeca su trebala pokazati i svoje znanje o životu i djelu naše blaženice. Kviz je motrio žiri u sastavu: samostanska predstojnica M. Silva-

na Milan, župnik don Nikola Berišić i ravnatelj Osnovne škole Blato Tonči Padovan. Bodove su, zajedno sa svojim odgajateljicama, upisivali predškolci iz vrtića »Marija Petković«. Na početku programa svojom je pjesmom sudjelovao i župni zbor mladih.

U svemu su uživali naši dragi župljani i gosti koji se uvijek rado odazivaju ovakvim susretima. Sretna lica svih i na pozornici i u gledalištu bili su najbolji dokaz uspješnosti programa i susreta, ali i odraz zadovoljstva i radosti zbog one koja je bila razloga našega slavlja – bl. Marije Propetoga.

Mališani su ovo slavlje doista doživjeli kao pravo rođendansko, jer nikako nije smjela izostati rođendanska torta, a doista nitko nije otišao kući a da je nije kušao i u njoj uživao. Uz tople napitke i ugodno druženje, slavlje je zaista

bilo rođendansko, pa i kad se slavi o 120. obljetnici rođenja.

Zahvaljujemo Bogu na lijepu danu i zajedništvu koje nam je podario, i svima koji su se ugradili u to slavlje, da ono doista bude izgrađujuće za sve nas. Neka nas sve štiti i čuva naša blaženica, a osobito one koji se utječu njezinu zagovoru i potrebni su pomoći s neba.

Katarina Oreb,
4. razred Osnovne škole Blato

Devetnica u svetištu bl. Marije Propetoga u Blatu

U mojem mjestu Blatu, svakog devetog u mjesecu, u svetištu bl. Marije Propetoga je njezin dan. Mi djeca taj dan zovemo »devetnica«. Postoji mnogo devetnica, a ova se zove Devetnica bl. Mariji Propetoga. Cijelog je dana na oltaru izložena posvećena hostija. Vjernici dolaze na molitvu koja se zove klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu. U molitvi traže zagovor bl. Marije Propetoga u potrebama koje imaju. Najčešće je to molitva za zdravlje i druge potrebe. Na takvu molitvu i pohod svetištu dolazi i puno djece.

Misa je tada u svetištu predvečer, u 6 ili 7 sati, već prema godišnjem dobu. Na misu se okupi mnogo djece i odraslih iz mjesta, a dolaze i vjernici s cijelog našeg otoka Korčule. Ni je rijetkost da dolaze i ljudi iz drugih krajeva, iz Hrvatske i šire. Nama je djeci na misi jako lijepo, jer svi u svetištu pjevamo. Naš zbor Sto-

pe predvodi pjevanje, ali se svi rado uključe i svetište se ispuni zvonkim pjevom. Svećenik je odjeven u posebno liturgijsko ruho, a tom prigodom ima i plašt. Prije svete mise svećenik okružen ministrantima klekne ispred oltara na kojem je izložena hostija i pokadi oltar. Zatim podigne hostiju u pokaznici koju je prihvatio rukama zaogrnutim plaštem i njome blagoslovi prisutne u svetištu.

U misi se svećenik pričesti takvom velikom hostijom kakva je izložena u pokaznici na oltaru. Vjernike pričesti malim hostijama, a djeci koja još nisu bila na prvoj pričesti dadne znak križa na čelo, križić. Vjernici često pri odlasku iz svetišta uzmu sličicu bl. Marije Propetoga ili joj u izloženu knjigu zapišu molitvu za zagovor i pomoć u svojim potrebama. Često to napravim i sama i molim da naša blaženica čuva mene i sve ljude na svijetu!

učenice 6. razreda osnovne škole
u Uskoplju

Križ u životu bl. Marije Propetoga

Najveća ljubav u životu bl. Marije Propetoga bila je ljubav prema križu i Isusu Kristu. Križ bi svakom kršćaninu trebao biti životna ljubav, učitelj poniznosti i knjiga života. Naša nam blaženica pokazuje kako živjeti za Boga, za svoju vjeru i križ koji je za nju vođa izabranih duša. U svojim bilješkama zapisuje da se ljubav ne može dokazati bez žrtve i čistog srca.

Ona je svojom postojanom vjerom razgovarala s Isusom u molitvi i razmatranju pred križem. Neke je razgovore i zapisala. Križ je početak i ključ mudrosti i svega znanja. On je najrašireniji i najizrazitiji simbol kršćanstva na kojem je Isus Krist bio mučen, umro i tako postao Spasitelj čovječanstva, a time je križ od znaka poniženja i sramote postao znakom i simbolom slave. Križem nas je Krist otkupio i obdario nas njime da nam bude znak po kojem će se svi ljudi spasiti. Oči svakog kršćanina trebale bi danomice biti uprte u križ da ne griješe u svojim međuljudskim odnosima, da ne posustanu u bolima, tuzi i brizi nego da postanu uzor svim ljudima kako trpjeti iz ljubavi prema svome Bogu.

Uz križ ćemo ojačati, ohrabriti se i nastaviti započeti put prema vječnosti. Propete Isusove ruke nam pokazuju kako se žrtvovati za onoga

koga volimo, a Isusa se žrtvovao za Božji narod koji je ljubio. Njegova trnova kruna podsjeća nas na svetu poniznost, a njegov otvoren bok neka nam bude okrpja i zaklon da crpimo snagu u svim svojim slabostima i žalostima. Križ nije ništa tužno, nego naprotiv, on je nešto veliko, sveto – to je dubina otajstva. Tako je bl. Marija Propetoga poučavala svoje sestre, a vriedi to i za nas danas.

Kršćanski križ je jedan od najvećih simbola kršćanstva. Isusova smrt na križu središte je kršćanske vjere. Križ je otajstvo – otkrij ga! Križ je život – štiti ga! Kršćanstvo nije nešto što se vidi samo izvana! To je život koji je prožet i utkan u Kristov život. A Krist je put, istina i život. Uz križ će svaki čovjek otvoriti svoje srce za bližnjega. Križ je svjetlo koje kršćaninu osvjetljava put da razlikuje hod u dobru od onoga u zlu. Tko bude poštivao križ nikada neće ići u tami, nego će uvijek imati svjetlo života – trajno je Isusovo obećanje. Uz križ i molitvu čovjek stječe čisto i dobro srce poput Isusa i njegovih nasljedovatelja, kakva je bila i naša blaženica. Molitva vjernika spašava od malodušja i uvodi ga u život dobra. Križ je vjernicima i svim ljudima dobre volje pouzdan put k Bogu. S povjerenjem molimo bl. Mariju Propetoga da i nama pomogne prijateljevati s Isusom i njegovim križem sve do susreta u vječnosti.

Lana Pilić i Elena Bodružić

Jesmo li se ikada zapitali što nama znači križ i tko je to na njemu? Jesmo li ikada stali ispred križa i razmišljali o njemu?

Blažena Marija Propetoga živjela je u ljubavi prema Isusu i zahvalnosti za njegov križ. Bila je zahvalna što je Isus umro za nas slabe i grešne. Križ i Isus na njemu bili su joj jedina i vječna ljubav koja vodi u vječni život. Kada bi bila usamljena i tužna, molila bi pred križem i osjećala je Božju ljubav i prisutnost. Ponekad bi razgovarala s Isusom o okrutnosti života, o grijesima i zlobnosti ljudi koje je on svojim križem otkupio, a oni su unatoč tome skloni opaćinama. Ta njezina nutarnja molitva i vapaj za grešno čovječanstvo, činila ju je sestrom propetoga Isusa. Prije nego je Spasitelj posvetio križ svojom smrću na njemu, on je bio drvo sramote, stratište određeno za najgore razbojнике. Ali nakon presvete muke Isusove, križ je postao slavan. Križ je geslo svetaca, križ je knjiga života, križ je učitelj poniznosti, samoprijedora, ljubavi i svake kreposti – tako je poučavala svoje sestre.

Ugledajmo se i mi danas u križ, poput bl. Marije Propetoga, neka nam ona bude uzor da se često približimo križu i Kristovoj mucu da nam ojača vjera, pouzdanje i ljubav. Razmislimo: Bog nas je stvorio i otkupio Isusovom smrću na križu i sada sve što želi jest da ne griješimo, da ne vrijeđamo to srce probodeno za nas. Povećajmo svoju ljubav i vjeru te se potpuno predajmo Bogu koji vodi ljudsku povijest i sve živote do vječnosti! Bl. Marijo Propetoga, zagovaraj nas u Isusa zbog naše slabosti i nevjere!

Tomislava Komarac i Gabrijela Katušić

Mariji Propetoga križ je središte života, jedina i vječna ljubav. Ona je svoj život posvetila Kristu. Odlučila je ići putem Krista – putem križa, mira i ljubavi. »Čovjek, tražeći užitka van Tebe, zalutao je... pao« – kaže bl. Marija u svom razgovoru s Gospodinom. Što mislite? Zar to nije istina, zar nije u pravu? Zar nije istina da život bez Boga i njegove ljubavi i nije pravi život?

Što god radili, kamo god išli, bez vjere i ljubavi nikad nećemo uspjeti. Krist je dao svoj život na križu, za koga? Za nas! Trpio je tešku muku, za koga? Za nas! No, nekima to nije važno, ne cijene to i smatraju da će bez vjere dobiti sve što požele, ali umjesto toga izgube i ono što su mislili da imaju.

Križ je bio drvo sramote, dok ga Gospodin Isus Krist nije posvetio svojom mukom. Krist i njegov križ glavno su uporište života bl. Marije Propetoga. Dok se neki pomole nekoliko puta godišnje i to samo kad im nešto treba, Marija Propetoga, svaki je dan klečala pred svetošću križa i molila za sve potrebne, od gladnih i bolesnih do beskućnika i svih ljudi bez vjere. Križ u životu bl. Marije Propetoga bio je izvor vjere, ljubavi, snage... Isusove rane bile su njezina okrepja i utjeha u teškoćama života. Njegovo nevino, probodeno srce davalo joj je snagu za svagdan. Živjela je u otajstvu križa – otajstvu koje svi ljudi ne mogu shvatiti.

Zadivljujuća je i vrlo poučna vjera bl. Marije Propetoga u Krista i snagu njegova križa. Najvažnija je spoznaja da bez vjere, bez Krista i križa ništa ne možemo! Blažena Marijo Propetoga, pomози mi da idem kroz život u zaštiti Kristova križa i da me ta zaštita, kao i tebe, uvijek prati!

Marija Šako

Vjerujem da bl. Marija Propetoga i sad ispred Isusova križa moli za sve nas da budemo bolji i strpljiviji u nošenju svoga svagdašnjeg križa. Željela je da se njezine sestre zagledaju u ljepotu Kristova križa, da ga uvijek imaju pred očima, jer je Isus sve znanje i najbolji učitelj života. Krist i njegov križ uče nas svu mudrost i znanje. Bog je izlio milost na zemlju i svemir da ga u milosti svi možemo gledati u svemu stvorenome.

Blažena Marija Propetoga govori nam da je život najveće dobro, zapravo sve što imamo, i da ga trebamo pametno živjeti, a ne da ga guramo u zlo. Križ je oblik vjere koji možemo vidjeti očima, dodirnuti rukom, čuti sluhom... Križ je spas i san svakog kršćanskog bića. Hrani nas vjerom i daje nam snagu, mir i ljubav. Pomažući drugima ne gubimo snagu već je dobivamo stotruko uvećanu. Isus nas uvijek nadahnjuje na ono dobro, a odvraća nas od onoga lošega. I kad u svojoj slabosti ostavimo Isusa, on je opet s nama – slijedi nas na svakom putovanju kao vjeran prijatelj. Isus je otkupitelj svijeta, strpljiv, poslušan, čist od svakoga zla. On je naš učitelj, naše utočište i naš mir, naša vječna svjetlost. On je svemoguć, on je beskrajna ljubav, on je put, istina i život.

Blažena Marijo Propetog, molim te da svi ljudi dožive Isusa. Neka našoj mladosti i našem životu, kao i tebi, križ bude nada, izvor snage, ogledalo i škola!

Monika Pilić

Glavna pobožnost u životu bl. Marije Propetoga jest ljubav prema križu. Zašto? Zna se da je Isus bio mučen na križu. U to vrijeme mučen na križu značilo je biti osramoćen. Poslije Isusove muke i smrti križ je, svima nama koji se zovemo Kristovim imenom, svet. On je naš život, naša ljubav, naš put, koji nas vodi u vječni život. Križ je, kako je bl. Marija Propetoga govorila sestrama, knjiga života, prvi ključ, početak mudrosti i znanja. Najveća se znanost crpi iz križa. Pozivala je sestre da im Isusove rane budu životna škola i utjeha. Poziva i nas da nam njegove ruke budu opomena da hodimo putem svete poslušnosti prema Bogu i putem njegovih zapovijedi. Križ je učitelj poniznosti, samoprijetor, ljubavi i svake kreposti.

Bl. Marija Propetog živjela je u ljubavi prema raspetom Isusu i u vjeri u njega. Nadala se da će i ona osjetiti dio Isusove boli i patnje, što joj se uistinu i dogodilo. Podnijela je mnoge i tjelesne i duhovne patnje za svoga života. Pomozi nam, bl. Marijo Propetoga, da i mi osjetimo ljubav prema Bogu i doživimo snagu njegove blizine u svom životu.

Mihaela Martinović

s. M. Marija Oreb,
novakinja Družbe Kćeri Milosrđa

»Pustite malene k meni« - djelotvorna ljubav u Novskoj

U župi sv. Luke Evanđelista u Novskoj u više smo pothvata proslavili 120. obljetnicu rođenja bl. Marije Propetoga. Naša je utemeljiteljica već kao djevojka, a poslije i kao redovnica, veliku pažnju posvećivala upravo odgoju djece i brizi za njih, a posebice onoj siromašnoj i napuštenoj. Svim je snagama htjela svojim duhovnim kćerima u srce usaditi brigu za odgoj djece i mladih i osvijestiti im koliko je to važno.

»Da, kćeri moje, treba da odgojimo djevojčice koje će jednog dana biti majke, da ih naučimo živjeti pravim životom prema svetom

Evanđelju i Božjim zapovijedima, jer kako ih budemo odgajale, tako će i one jednoga dana odgajati duše i svoju obitelj.« (Pouke, 1945.)

Slijedeći naputke svoje Majke utemeljiteljice, sestre su i u ovoj župi u Novskoj početkom nove školske godine započele rad s djecom osnivanjem skupine Biseri Očeva milosrđa. Susrete vodi s. Marija u suradnji s drugima, a svake se subote okupi tridesetak djece u dobi od trećega do osmog razreda osnovne škole. Zajedno se igraju, pjevaju i uče, a uz sve to u zabavi i ljepoti za-

jed-
ništva izrađu-
ju razne rukotvorine kao pri-
godne ukrase za liturgijska razdoblja u godini.
Tako su svojim marljivim ručicama izrađivali
božićne ukrase – anđelčiće od papira, kuglice s
perlicama i drvene ukrase s malim Isusom.

Potom su pod geslom »Otvoreni milosrđu«
oduševljeno prodavali svoje rukotvorine, a sav
tako prikupljeni novac darovali su Zakladi »Bl.
Marija Petković«. Prikupljenim sredstvima ta
zaklada pomaže djeci školarcima, pa tako i vrš-
njacima naših Bisera Očeva milosrđa. Posebi-
ce se pomaže obiteljima s više djece,
onima koje su slabijega imovinskog
stanja i koje nisu u mogućnosti svo-
joj djeci priuštiti ni ono najosnov-
nije.

Da bi se župljani što bolje upo-
znali s djelovanjem sestara Kćeri
Milosrđa i sa suvremenim obli-
cima karizme milosrđa, s. Jelena
je prije nedjeljnih svetih misa
govorila o bl. Mariji Propetoga
i o radu naše zaklade. Skupi-
na djevojčica je u spomen bl.
Marije Propetoga otpjeva-
la pjesmu »Marijo, majko«, a
izvele su i mali igrokaz.

Na poziv župnika Pavla Mokrog s. Je-
lena i s. Marija sudjelovale su na svetoy misi
za mlade u susjednoj župi bl. Alojzija Ste-
pinca. Tom je prigodom s. Marija govo-
rila o nastanku i karizmi Družbe Kćeri
Milosrđa i o svome redovničkom zva-
nju. Prije večernje svete mise bio je pri-
kazan dokumentarni film o životu bl.
Marije Propetoga koji je popraćen čita-
njem izbora iz njezinih brojnih pouka
koje je davala sestrama.

»Nije potrebno biti pametan da
druge učinim sretnima. Treba ih samo ljubiti«
– jedna je od poruka bl. Marija Propetoga koju
su i Biseri Očeva milosrđa i njezine sestre ko-
je s njima rade već jako dobro iskusili. I danas,
u ovom vremenu sekularizma i individualiz-
ma, sestre nesebičnim radom nastoje okupljati
djecu i mlade da u njihova još čista srca usade
zdrave kršćanske temelje za daljnji život i oču-
vaju ono najvrednije u djetetu, a to je dobrota.
Ona je najljepši cvijet ljubavi i milosti, ona je
ono najljepše što svaki čovjek posjeduje, a po-
sebice dijete.

Neka zagovor bl. Marije Propetoga pomo-
gne svima nama na putu ljubavi k pravoy i
istinskoj radosti!

Antonia Kasap,
5. razred osnovne škole
u Zemuniku

Anđeo za anđele

Dobra djela i radost Božića u Zemuniku

Bližio se Božić, a veselja i radosti nikad dosta. Svi mi volimo Božić i radujemo se njemu i s radošću ga čekamo, posebice mi djeca.

I ove smo godine odlučili činiti dobra djela i razveseliti potrebne i žalosne. U našem domu za starije osobe i ove smo godine s velikim veseljem u srcu izrađivali prigodne rukotvorine. Svakog bismo se petka okupili, mi djeca i naše mame – *Marijini prijatelji*, i izrađivali smo ovaj put anđele. Nedjeljom bismo ih poslije svete mise prodavali i tako prikupljali sredstva za bolesnu djecu oboljelu od leukemije. U našoj je košari bilo puno anđelčića, a ispred nje je stajao

natpis: *Anđeo za anđele*, a naši su župljani bili osjetljivi za te male potrebne pa su ih vrlo darežljivo pomogli svojom dobrotom u sveto adventsko vrijeme.

Uz to smo s našom dobrom časnom Vladislavom pripremali prigodan program da što bolje razveselimo naše štićenike doma koje uvijek posjetimo i obrađujemo. Bili smo doista jako marljivi i radosno smo dolazili na probe, iako je ponekad zbog vremenskih nepogoda bilo i malo teže doći. Nismo se ni tada dali smesti jer nas je vodila ljubav prema malom Isusu. Pjevali smo, recitali, uvježbavali igrokaze, a sve su to

radili niži razredi osnovne škole pa je uvijek bilo veselo i zabavno. Glumili smo »Zgode i nezgode Badnje večeri«, a igrokaz »Božićni zvončić traži svoju sreću« bio je najomiljeniji dio naše izvedbe koju smo čak tri put uprizorili.

Jedva smo čekali dan odlaska u dom među naše drage starce gdje rade naše mame i župljani Zemunika. Tamo nas uvijek rado očekuju i još radosnije slušaju i pohvale, riječju i dugim pljeskom, a osmijeha, pa i pokoje suze radosnice, nikad ne manjka. Taj smo se dan natisnuli u veliki hodnik, jer nas je izvođača doista bilo puno. Iako je bilo i malo tijesno, sve je proteklo vrlo zabavno. Pjevali smo, recitali i glumili gotovo bez pogreške, a radost Božića bila je među nama. Vidjeli smo samo vedra lica i štićenika i osoblja doma, a tek mi, mali izvođači, kako smo tek mi bili radosni! Svi su s nama na kraju pjevali, a zahvale za taj radosni susret pršale su sa svih strana.

Počastili su nas slatkišima i sokom, a mi smo svima razdijelili božićne čestitke i bombone pjevajući najdražu pjesmu »O Isuse daj da i mi svi nađemo zvijezdu tu da možemo tebe pronaći u srcu«. Pozdravili smo se s našim domaćinima i zaželjeli im trajnu radost Božića. Naravno da smo i opet čuli najljepšu riječ: »Dodite nam opet!« Obećali smo rado, jer je darivanje uzajamno.

Iako smo potom ušli u autobus koji nas je vraćao u školu na nastavu, pjesma se nastavila u tom ozračju božićne radosti i raspoloženja koje vlada kad se prijatelji susretnu. Naša su srca još bilo zaigrana i radosna jer smo podarili ljubav i vrijeme onima kojima se i Isus uvijek darivao, a to su siromasi, bolesni i osamljeni. Želimo da ova radost i dobrota uvijek ostanu s nama do svakog novog Božića. Da i vas prati takva radost, uz pozdrav svima žele *Marijini prijatelji* iz Zemunika.

In memoriam

**s. M. Anselma Jerka Marčelić,
Blažene Djevice Marije**

Preko, o. Ugljan, 9. rujna 1914. – Caseros, 6. siječnja 2013.

s. M. Cristina Orsillo,
 provincijalna predstojnica
 Provincije Srca Isusova
 Družbe Kćeri Milosrđa u
 Argentini

Od sinjega mora do argentinske pampe

Kćeri Milosrđa u Južnoj Americi imaju svoja mentora: Providnost Božju i bezuvjetnu ljubav svoje utemeljiteljice, bl. Marije Propetoga kojoj je svaka ljudska žrtva bila premalena kad ju je uspoređivala s neizmjernom Božjom ljubavi. Ona je toj ljubavi velikodušno odgovorila uvijek i u svakoj prigodi, pa i onda kad se od nje tražilo jako puno. Nakon što je u rodnom Blatu 1920. utemeljila svoju družbu, otvara se i misijskom poslanju Crkve izvan svoje domovine. U Konstitucijama Družbe od 1928. godine ističe da »prema svojoj posebnoj svrsi, imajući u vidu okolnosti te raspolaganje snaga i sredstava, Družba sudjeluje u vanjskim misijama«, što danas nazivamo »Misije ad gentes«. U tom duhu bile su odgovorene duhovne kćeri bl. Marije Propetoga. Kad joj je stigao upit o slanju sestara u Južnu Ameriku, na njezino pitanje: »Koja želi poći na frontu kao misionarka«, u Kući matici spremno je odgovorilo četrnaest sestara, a ona je među njima odabrala njih sedam, uz preporuku da odmah počnu učiti španjolski jezik.

Između 1936. i 1938. godine u Buenos Aires su otputovale četiri skupine s ukupno 23 sestre, a 1940. Majka Marija Propetoga putuje u Argentinu u kanonski pohod sestrama da provjeri poduzete misijske djelatnosti u toj zemlji. Zbog rata u Europi, a duboko smo uvjereni po promislu Božje Providnosti, Majka utemeljiteljica je ostala u Buenos Airesu puno dulje od nakanjenoga. Odatle je rasprostranila, kako to ona naziva, »Isusovo djelo« i u druge zemlje Južne Amerike – u Paragvaj, Čile, Urugvaj i Peru.

Zašto ove riječi u trenutku kad se opraštamo od naše drage s. M. Anselme Marčelić? Upravo stoga što je ona, kao i tolike druge hrvatske sestre misionarke, stupajući na američko tlo ostvarila san bl. Marije Propetoga.

Sestra Anselma, na krštenju Jerka, rođena je 9. rujna 1914. u Preku, na otoku Ugljanu. Za nas u Južnoj Americi, mjesec rujna označuje početak proljeća, stoga je to možda kao simbolizam onoga što će biti njezin život, koji je po promislu Božjem cvjetao, razvio se i istrošio do kraja za duhovno i materijalno dobro našega argentinskog naroda i mnogih drugih koji su u našoj domovini Argentini poslije Prvoga i Drugoga svjetskog rata našli svoju zaštitu i utočište.

Ona je krenula u misije dok je još bila juniorka, tj. u punom razdoblju početne formacije. U ono vrijeme za misijski rad među siromašnima i zapuštenima trebalo je više »radne snage« nego knjiga, više potpunog predanja Bogu i odvažnosti nego malodušnosti i povlačenja u skrovitost. Došla je krenuvši iz Splitske luke, 28. travnja 1938. zajedno sa sestrama Kajanom Gojević, Alvernijom Mirošević, Ljudevitom Gregov, Bogoljubom Stanić, Emilijanom Belić, Norbertom Bačić, Rosom Dujmović i Bogumilom Radajić. Vječne zavjete položila je u Tropezonu, našoj petoj filijali otvorenoj u Argentini.

U Buenos Airesu je završila bolničarsku školu. Svoju samaritansku službu vršila je u raznim zdravstvenim ustanovama u Argentini i socijalnim djelatnostima župe La Paloma u Urugvaju. Potom je bila premještena u Italiju

gdje je radila u staračkom domu u Mentani kraj Rima. Godine 1973. vraća se u Argentinu i u našem staračkom domu u Cortinesu zdušno se posvećuje njezi vanjskih bolesnika i naših bolesnih sestara. U svojoj samaritanskoj službi bila je posebno pažljiva tako da joj nije izbjegla ni jedna potreba bolesnika. Sjećamo se da je uvijek bila dobro raspoložena, smirena, nasmijana i radišna. Ni »besposličarenje« ni »odmor« nisu bile riječi iz njezina rječnika. Na njoj je odsijevala franjevačka jednostavnost, radost, otvorenost, zanimanje za druge i potpuno pouzdanje u Božju Providnost.

Doživjela je dijamantni jubilej svoga redovničkoga posvećenja. Uvijek puna zahvalnosti i sestrinske ljubaznosti za sebe nije ništa zahtijevala – svima nam je bila dobra sestra i majka.

Dobri Bog ne poznaje ni granica ni razlika među narodima, pa tako ni mi sestre Družbe Kćeri Milosrđa, ali je ipak u svakoj od nas uvijek živa i trajna ljubav prema domovini, odakle god dolazile. Tako bi se s. Anselmi uvijek zaiskrile oči i osmijeh ozario lice kad bi joj sestre došle zapjevati koju hrvatsku pjesmu, osobito hrvatsku himnu »Lijepa naša domovino«. Radovala se kad je Hrvatska doživjela svoju slobodu i samostalnost.

Okrijepljena svetim sakramentom umirućih, 6. siječnja 2013. u prisutnosti svojih sestara, kako je živjela smireno i sveto tako je i svoju dušu predala Bogu kojega je vjerno ljubila i njemu radosno služila kao prava kći sv. Franje i naše bl. Majke Marije Propetoga. Iza nje nisu ostala velika djela ni debele knjige učenih naslova. Sva njezina veličina sastoji se od sićušnih zrna dobrote i milosrdne ljubavi prema čovjeku, ljubavi koja nikada ne ostaje bez ploda.

O, kako nas obogaćuju sveti primjeri vjere i milosrđa jednostavnih duša!

(sa španj. prev. s. M. Adelina Franov,
misionarka u Čileu)

Tebi, Majko!

Od mladih dana k nebu je
Tvoj pogled bio upravljen.

U isto vrijeme braću si
Oko sebe gladnu vidjela.

Tvoje se srce cijepalo
kako Isusa ljubiti
I gladnu braću hraniti?

I Gospod ti pruži podršku
želju ti srca čuo je.

Slavila njega životom si
ljubeći braću ubogu.

Jer biću tvom krhkome
On snagu je podario.

Da primjerom si iskrenim
Družbu sestara skupila.
I danas kad si u raju
primjer si sjajni ostala.

Kako Isusa voljeti
i braći biti utjeha.

Ti si nam u Oca zagovor
nauči nas da jednako
i mi životom idemo!

Nina Vodopić

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje,
Mallinova 4, 10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Jasminka Gašparović

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

M. Emila Barbarić
s. M. Vlatka Bratinščak
s. M. Mirjam Gadža
s. M. Jasminka Gašparović
Katica Knezović
s. M. Jelena Krilić
s. M. Fátima Kršlović
s. M. Terezija Kvetek
s. M. Silvana Milan
s. M. Nelija Pavlović
Teo Šeperović
s. M. Danijela Škoro
s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine vrhovne kuće u Rimu te sudionici događanja i privatne

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, 20340 Ploče-Stablinja;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: vicepostulatura-glasilo@marijapropetog.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisak:

Tiskara Rotim i Markot

Naklada: 1500 primjeraka

www.marijapropetog.hr/glasilo

Glasilo izlazi tromjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 60 KN • BiH 15 KM • ostale europske zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20 USD ili kunska protivrijednost

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

žiro račun: 2390001-1100341407

devizni račun: IBAN: HR26 2390 0011 1003 4140 7,
Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje, Mallinova 4,
10 000 Zagreb, s naznakom: za glasilo

Blato

Kuća matica Družbe Kćeri Milosrđa
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 75., br. 5, 20271 Blato
tel. 020 852 800; fax 020 852 806
e-mail: kceri-milosrdja@blato.hr

www.marijapropetog.hr

»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25, 36).

**Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«**

bl. Marija Propetoga

**Iskreno zahvalni
za svaki i najmanji dar!**

Vaše sestre Kćeri Milosrđa
i štićenici Zaklade »Bl. Marija Propetoga«

Zaklada »Blažena Marija Petković«

Mallinova 4, 10000 Zagreb

tel. 01/46 77 609; faks 01/46 77 986

Žiro račun: 2408002-1100022172

Devizni račun: 7030-1968319

Partner Banka d.d. Zagreb

Štovanje bl. Marije Propetoga

Zahvalni smo svim župama u kojima smo mogli posvjedočiti o karizmi bl. Marije Propetoga i njezine Družbe Kćeri Milosrđa, a posebice župama koje smo posjetili uz odobrenje njihovih župnika:

fra Branko Brnas – župa Gospina uznesenja, Zaostrog vlč. Mihael Kos – župa Presvetog Trojstva, Turnašice fra Josip Vukoja – ofm, župa Predragocjene Krvi Kristove, Kozari Bok, Zagreb.

Radujemo se i novim susretima:

10. ožujka – župa sv. Vida, Brdovec

10. ožujka – župa sv. Stjepana Prvomučnika, Vlaka

Objašnjenje uz prvu i zadnju stranicu:

Naslovnica – u crkvi sv. Andrije na Sućidru u Splitu vjernici se zornim uprizorenjem ispred oltara podsjećaju na Kristov put križa i muku kojima nas je otkupio.

Zadnja stranica – djelić zajedništva na susretu Biseru Očeva milosrđa u Novskoj gdje sestre Kćeri Milosrđa poučavaju i odgajaju povjerene im djevojčice, a ova se djevojčica punim povjerenjem približila s. M. Charlotti Ondang Endukenza koju je želja za nasljedovanjem Krista u Družbi Kćeri Milosrđa iz njezina rodnoga Konga dovela u talijansku provinciju sv. Franje u Rimu. Svoje dane kandidatstva provela je u družbinu zajednici u Rumunjskoj, a novicijat provodi u nas u hrvatskoj provinciji Krista Kralja.

»Da, kćeri moje,
treba da odgojimo djevojčice
koje će jednog dana biti majke,
da ih naučimo živjeti pravim životom
prema svetom Evanđelju i Božjim zapovijedima,
jer kako ih budemo odgajale,
tako će i one jednoga dana
odgajati duše i svoju obitelj.«

bl. Marija Propetoga
(*Pouke*, 1945.)